

Єпископ Кіт Б. Мак-Муллін

Другий радник у Верховному єпископаті

Наш обов'язок

Обов'язок вимагає не досконалості, а старанності. Це не просто те, що є законним; це те, що є чеснотним.

Наш світ є неспокійним. Повсюди—розбрат і лихо. Іноді здається, що людство на межі загибелі.

Передбачаючи наш час, Господь сказав: “Небеса здригнуться, і також земля, і великі страждання будуть серед дітей людських, *але мій народ Я збережу*”¹. Це обіцяння має приносити нам велику вітху.

Хоча біди повністю порушують “спокійний плін життя”², вони не повинні його затьмарювати назавжди. Вони можуть “збуджувати [нас] пам'ятати”³, “збудити [нас] до відчуття [нашого] обов'язку перед Богом”⁴ і утримувати “на шляху свого обов'язку”⁵.

Під час Другої світової війни сім'я Каспера тен Бума в Голландії переховувала в своєму домі людей, на яких полювали нацисти. У такий спосіб вони виявляли свою християнську віру. Чотири члени цієї сім'ї втратили життя, надаючи притулок тим людям. Коррі тен Бум та її сестра Бетсі провели жакливі місяці у знаменитому концтаборі Равенсбрук. Бетсі там померла, а Коррі—вижила.

У Равенсбруці Коррі та Бетсі навчилися тому, що Бог допомагає нам прощати. Після війни Коррі вирішила ділитися цим посланням. Одного разу вона зверталася до групи людей

у Німеччині, які постраждали від руйнівного впливу війни. Її послання було таким: “Бог прощає”. Саме тоді віра Коррі тен Бум принесла благословення.

До неї підійшов чоловік. Вона впізнала його. То був один з найжорстокіших наглядачів у таборі. “Ви розповідали у своєму виступі про Равенсбрук,—сказав він.—Я був там наглядачем. Однак з того часу я став християнином”. Він розповів, що прагнув здобути в Бога прощення за ту жорстокість, яку він вчинив. Чоловік простягнув свою руку і запитав: “Ви мене прощаєте?”

Коррі тен Бум далі розповідала: “Він стояв там кілька секунд з простягнутою вперед рукою, але мені вони здалися годинами, оскільки я боролася, щоб зробити найважче з усього, що мені доводилося робити в житті.

...Послання про те, що Бог прощає, має умову: якщо ми також прощаємо наших кривдників. ...

Допоможи мені!,—мовчки молилася.—Я зможу підняти руку. Це я можу зробити. Але Ти дай мені почуття”.

Як дерев'яна, я механічно вклала свою руку в руку, простягнуту до мене. І коли я це зробила, сталося щось неймовірне. Струм пішов від мого плеча по руці, пронизавши стиснуті руки. І потім цілюще тепло огорнуло все моє ество, наповнивши очі сльозами.

“Я прощаю тебе, брате,—вигукнула я,—від щирого серця!”

Ми довго тримали одне одного за руку—колишній наглядач і колишній в'язень. Я ніколи не відчувала Божу любов сильніше, ніж тоді”⁶.

У тих, хто уникає зла і живе хорошим життям, хто прагне до світла й дотримується заповідей Божих, справи йтимуть краще і краще, навіть якщо станеться трагедія. Спаситель показав нам шлях. Пройшовши Гефсиманію, хрест і могилу, Він переможно воскрес і приніс усім нам життя й надію. Ісус кличе нас: “Іди вслід за Мною”⁷.

Президент Томас С. Монсон радив нам: “Якщо ми хочемо йти з високо піднятою головою, нам слід зробити свій внесок у життя. Якщо ми хочемо виконати свою місію в житті й повернутися, щоб жити з Небесним Батьком, ми повинні дотримуватися Його заповідей і брати приклад зі Спасителя. Якщо ми будемо так чинити, то не лише досягнемо нашої мети вічного життя, але й

залишимо світ багатшим і кращим, ніж він був би, якби ми *не жили й не виконували свої обов'язки*"⁸.

У Святій Біблії містяться такі натхненні слова: "Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо *належить це кожній людині*"⁹.

Що ж означає слово обов'язок?

Обов'язок, про який я кажу—це те, що від нас очікують у наших вчинках і поведінці. Це—моральний імператив, яким керуються окремі люди і громади і який спонукає до того, що є правильним, істинним і гідним. Це вимагає не досконалості, а старанності. Це не просто те, що є законним; це те, що є чеснотним. Це не лише для тих, хто обіймає високу чи важливу посаду; навпаки, це є основою особистої відповідальності, цілісності й сміливості. Виконання свого обов'язку—це вияв віри.

Президент Монсон так сказав про це: "Я люблю і плекаю благородне

слово *обов'язок*"¹⁰. Для нас, членів Церкви, обов'язком є дотримання наших завітів у повсякденному житті.

Перед ким і перед чим ми маємо обов'язок?

Перш за все ми маємо обов'язок перед Богом, нашим вічним Батьком. Він є автором плану спасіння, Він організував небо і землю, Він створив Адама і Єву¹¹. Він є джерелом істини¹², втіленням любові¹³ і причиною того, що існує викуплення¹⁴.

Президент Джозеф Ф. Сміт сказав: "Усе, що ми маємо, ми отримали від [Бога]. ... Самі по собі ми лише мертвий шматок глини. Життя, розум, мудрість, розсудливість, сила розмірковувати—все це дари від Бога дітям людським. Він дає нам фізичну міць, а також розумову силу... Ми повинні шанувати Бога усім своїм розумом, силою, розумінням, мудрістю і всією потужністю, яку маємо. Ми повинні прагнути чинити добро у світі. *Ось у чому полягає наш обов'язок*"¹⁵.

Людина не може виконувати свій обов'язок перед Богом Батьком, якщо не виконує його перед Сином Бога, Господом Ісусом Христом. Якщо ми благоговійно ставимося до Одного з Них, то це вимагає такого ж почуття до Іншого, бо Батько призначив, що лише в імені і через ім'я Христа людина може повністю виконати призначений їй обов'язок¹⁶. Він—наш Взірець, наш Викупитель і наш Цар.

Коли чоловіки і жінки, хлопчики і дівчатка виконують свій обов'язок перед Богом, вони відчують спонукання виконувати свій обов'язок один перед одним, перед сім'єю, церквою і країною, перед усім, що їм ввірено. Вони відчують обов'язок звеличувати свої таланти й бути законопослушними, хорошими людьми. Вони стають смиренними, покірливими, легко сприймають. Стриманість перемагає потурання, послух скеровує старанність. На людей проливається мир. Громадяни стають слухняними,

громади—доброчинними, а сусіди перетворюються на друзів. Бог небес задоволений, на землі панує мир, а цей світ стає кращим¹⁷.

Як ми можемо зрозуміти свій обов'язок в годину лихоліття?

Ми молимося! Це певний спосіб, щоб знайти відповідь, це рятувальний трос, який поєднує нас з небесами. Апостол Петро сказав: “Бо очі Господні—до праведних, а вуха Його—до їхніх прохань”¹⁸.

Смирненна, щира, натхненна молитва уможливило для кожного з нас небесний провід, якого ми так потребуємо. Бригам Янг радив: “Іноді ми збентежені, сповнені занепокоєння і тривоги; ... однак наш здоровий глузд вчить, що *молитися—це наш обов'язок*”¹⁹.

Ісус навчав:

“Ви повинні пильнувати і молитися завжди, щоб не увійти у спокусу.

Отже, Ви завжди повинні молитися Батькові в Моє ім'я;

... Моліться в своїх сім'ях Батькові, завжди в Моє ім'я, щоб ваші жінки і ваші діти могли бути благословенні”²⁰.

Щоб молитви були дієвими, вони мають бути в гармонії з небесним планом. Молитва віри є плідною, коли наявна така гармонія, а гармонія з'явиться, коли молитви надихаються Святим Духом. Дух підказує, якими мають бути наші прохання²¹. Без цього натхненного проводу ми схильні “проха[ти] на зле”²², прагнучи виконання своєї волі, а не Його²³. Дуже важливо під час молитви керуватися спонуканнями Святого Духа, так само як бути просвітленими тим самим Духом під час отримання відповідей на молитву. Така молитва приносить благословення небес, оскільки Наш Батько “знає, ... чого потребу[ємо], ще раніше за [наше] прохання”²⁴ і відповідає на кожен щирі молитву. Зрештою саме Батько і Син пообіцяли: “Просіть—і буде вам дано, шукайте—і знайдете, стукайте—і відчинять вам”²⁵.

Я свідчу, що наш обов'язок чітко окреслений непохитною вірою й довірою до Бога, Вічного Батька, до Його Сина Ісуса Христа та до сили молитви. Свій обов'язок мають виконувати всі Божі діти, які люблять Його і хочуть дотримуватися Його заповідей. Виконання обов'язку допоможе молоді досягнути особистих цілей і добре підготуватися, дорослим—оновити віру й рішучість, а старшому поколінню з терпінням іти праведним шляхом до кінця. Виконання обов'язку дасть усім вірним подорожуючим силу від Господа, захистить від зла цього дня і обдарує таким знанням: “Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо *належить це кожній людині*”²⁶. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 7:61; курсив додано.
2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 156.
3. Мосія 1:17.
4. Алма 7:22.
5. Геламаман 15:5.
6. Corrie ten Boom, *Tramp for the Lord* (1974), 54–55.
7. Лука 18:22.
8. Томас С. Монсон, використовується з дозволу.
9. Еклезіяст 12:13; курсив додано.
10. Томас С. Монсон, “Duty Calls,” *Ensign*, Мау 1996, 43.
11. Див. УЗ 20:17–19.
12. Див. УЗ 93:36.
13. Див. 1 Івана 4:8.
14. Див. Іван 3:16; Геламаман 5:10–11.
15. Joseph F. Smith, in *Conference Report*, Oct. 1899, 70; курсив додано.
16. Див. Мороній 10:32–33; УЗ 59:5.
17. Див. Алма 7:23, 27.
18. 1 Петра 3:12, 15.
19. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 45; курсив додано.
20. 3 Нефій 18:19, 21.
21. Див. УЗ 50:29–30.
22. Якова 4:3.
23. Матвій 6:10.
24. Матвій 6:8.
25. Матвій 7:7; див. також Joseph Smith Translation, Matthew 7:12–13, in Bible appendix.
26. Еклезіяст 12:13; курсив додано.

